



Od kmečkega sina do podjetnika

Zgodba Franca Pfeiferja,

rojena 4. januarja 1950 v Spodnji Rečici v Zgornji Savinjski dolini

Franc Pfeifer je sin kmečkih staršev, doma iz Nizke v Zgornji Savinjski dolini, kjer je svoje otroštvo preživel na kmetiji, pomagal svojim staršem pri kmečkih opravilih. Kmetija je bila usmerjena v živinorejo, delati je bilo treba od jutra do večera. Takoj po osnovni šoli je pričel z delom. Oče je želel sina usmeriti v kmetijstvo, a ga je podpiral tudi pri tistih odločitvah, ki njemu niso bile najbolj všeč. Do 22. leta starosti je Franc delal doma, na kmetiji pri očetu. Najprej je s konji prevažal pesek iz Savinje. Ker so imeli doma samo enega konja, ga je oče poslal v Šentjanž k prijatelju, ki je dopoldan delal v podjetju Glin Nazarje in takrat konja ni potreboval. Popoldne je zopet moral peš s konjem vred v Šentjanž in se ves moker vračal s kolesom domov. Potem je oče kupil traktor, kar je Francu precej olajšalo odvoz gramoza iz Savinje. Pozneje je z bagrom opravljal še različna dela v gradbeništvu.

Oče je hitro opazil, da je tega mladega fanta prevečevalo veliko veselje do avtomobilov, zato mu je leta 1970 pomagal za 2.000 mark kupiti rabljen tovornjak, s katerim je Franc vozil pri gradbenem podjetju na Ljubnem in si z njim prislužil svoj prvi večji dohodek. Pred tem je seveda opravil tudi ustrezeni izpit. Tovornjak je obdržal le dve leti, saj se je kmalu izkazal za zastarelega, zato ga je prodal. Razmere na takrat še makadamskih cestah so bile zelo, avtocest, kot jih poznamo danes, še ni bilo, zato je bil tudi čas prevoza izredno dolg. Franc je začel s prevozi za Kovinotehno iz Celja, les in salonitke je prevažal kar dobrih 18 let. Pot od Nizke do Anhovega in Nove gorice je trajala po ves dan, danes pa to pot prevoziš v 2 urah v eno smer. Leta 1973 si je kupil svoj drugi rabljen tovornjak, bil je znamke Mercedes in še danes ga hrani kot starodobnika.

Želja po popolnoma novem tovornem vozilu, ki ga ne bi bilo treba toliko popravljati in bi bilo tudi bolj varno, pa je vedno bolj rasla. Razmišljal je, kako si ga naj kupi. Na žalost ni imel dovolj sredstev za nakup novega tovornjaka, banka pa bi mu takrat lahko odobrila 20.000 mark kredita. Ni bilo dovolj, potreboval jih je 60.000! Nekaj prihrankov je imel sam, razliko pa bi moral dobiti še nekje drugje. To je povedal očetu, ki ga je takoj podprl in skupaj z njim začel iskati potrebna sredstva. Najprej se je oče nameraval obrniti na svojega brata, ki je že imel uveljavljeno gostilno v Nizki. Ker pa ga je skrbelo, če bo uspel Franc vrniti ves denar svojemu stricu in banki, se je odločil, da mu bo sam posodil del denarja za nakup novega tovornjaka. Tako si je Franc leta 1978 s pomočjo kredita in svojih ter očetovih sredstev kupil nov tovornjak, ki je v njegovo življenje prinesel novo veselje. Z njim je najprej prevažal tovore za



Glin Nazarje. Izredno dolge poti, slabe ceste, ponekod še vedno makadamske, a človek se na vse navadi ... Sčasoma se je s tovornjakom podal še na jug. Prva pot ga je vodila v Zagreb in Slavonsko Požego. Že po dveh mesecih pa je prišlo do nesreče, v kateri je bil udeležen. Ni bil povzročitelj, vozilo pa je bilo v celoti uničeno. Še vedno je bil dolžan denar za tovornjak tako očetu kot banki. Na pomoč mu je priskočil prijatelj iz Zagreba, ki se mu je malo pred tem ubil edini sin in je čutil stisko, v kateri se je znašel Franc. Pripravljen mu je bil pomagati, tudi s finančnimi sredstvi. Franc je nesrečo reševal tudi s pomočjo odvetnika in zavarovalnice, a sredstva za škodo so pritekala izredno počasi. Prejšnji tovornjak je bil nemške izdelave, potem pa so v Priboju pričeli izdelovati tovornjake, ki so bili za 18.000 mark cenejši od nemških. Odločil se je za nakup drugega vozila, ki je imelo keson in je lahko takoj začel opravljati prevoze. Z zasluženim denarjem je očetu vrnil 20.000 mark, vračilo kredita banki pa mu je olajšal Markovičev ukrep, ki je razvrednotil (znižal tečaj marke na 7) tudi njegov kredit – ta se mu je čez noč pocenil tako, da ga je lahko odplačal z enim samim obrokom.



Uprava in podjetje Pfeifer d.o.o.

Po letu 1988 se je usmeril v logistiko in pričel sodelovati z Gorenjem iz Velenja. Opremo je vozil na Balkan, določene administrativne in druge težave pa so ga vsako leto 'napotile' k pristojnim zveznim organom v Beograd, da je bila dokumentacija za prevoz vseh tovorov vedno ustrezna.

Z zaslužkom je skozi leta kupoval tovornjake na nemškem trgu in tako širil svoj logistični park. V Prihovi je leta 1989 kupil del večjega objekta od Gozdnega gospodarstva Nazarje, po enem letu pa še preostali del objekta in tam je zrasla uprava njegovega podjetja. Njegova vizija je bila: razširiti delovanje podjetja na



mehanične delavnice, parkirne in skladiščne prostore. Zemljišče za izgradnjo bi lahko odkupil od Gozdnega gospodarstva Nazarje. O tej nameri se je najprej posvetoval z ožjo družino. Pripravljenost združiti moči v to smer in tudi delati je bila velika, odločitev pa soglasna, zato je Franc začel s postopki za pridobitev zemljišča in vseh potrebnih dovoljenj, za kar je potreboval kar leto dni. Leta 2004 je pričel z dograditvijo delavnic, parkirnih prostorov za tovornjake in dograditvijo skladiščnih prostorov za BSH Nazarje (Bosch Siemens Hausgeräte). Njegovo podjetje je edino v ožji regiji, ki zagotavlja prevoz Boschevih izdelkov v skladu z ISO standardi.

Že vse od začetka sodelovanja s tujino ima še to srečo, da je ohranil priimek Pfeifer, saj izhaja kar pet njegovih prejšnjih generacij iz Judenburga v Avstriji. Priimek je nemški in so ga Nemci vseskozi dobro sprejemali.

Leta 2003 se je Franc usmeril tudi v turizem in v sklopu svojega objekta odprl gostinski lokal Frenk's pub, ki ga danes vodi njegov sin. To je dodatna ponudba v podjetju, prilagojena nazivu lokala. Sprva so v njem dve leti prirejali DJ zabave za mlade, kar pa se ni najbolj obneslo, zato so leta 2010 pričeli z rock koncerti in bluesom. Cilj te spremembe je bil dolini ponuditi nekaj res kakovostnega, ne samo komercialnega. Večina lokalov te vrste danes ponuja plesno glasbo. Rock ni več toliko prisoten in tu se je pokazala prava tržna niša. Usmerili so se torej bolj na rock, ki zajema generacije od 20 do 50 let. Organizirali so že preko 100 koncertov, na njih pa so se zvrstile bolj in manj znane skupine iz njihove doline in vse države. Od bolj znanih so tam nastopili: Tinkara Kovač, Adi Smolar, Rebeka Dremelj, Tabu, Zaklonišče prepeva in drugi. Lokalnemu okolju želijo dati glasbo, ki jo sicer lahko doživiš le v mestih. Namen vseh koncertov pa je tudi spodbuditi mlade na podeželju k poslušanju različnih zvrsti glasbe. Torej predvajati nekaj, za kar si moral prej v mesto, zdaj pa to lahko doživiš v domačem okolju.



G. Pfeifer med intervjujem v njihovem gostinskem lokalu Frenk's pub



Občasno organizirajo tudi stand-up komedije, ki so dobro obiskane, kako tudi ne, saj ljudje danes bolj kot kdajkoli potrebujemo smeh, za katerega pravijo, da je pol zdravja! Tudi druženje glasbenikov iz domačega okolja popestrijo dogajanje v Frenkovem pubu, pripravijo jim ozvočenje in postavijo instrumente, glasbeniki pa lahko svobodno izražajo svojo kreativnost.

Franc Pfeifer je zelo zadovoljen, da sadove njegovega dela lepo neguje in razvija vsa družina, ki je pravzaprav vseskozi soustvarjala njegovo vizijo in mu pomagala uresničevati cilje o rasti in širitvi podjetja. Leta 2012 se je iz izrazito delavnega človeka podal med upokojence. Še vedno se rad vrača v podjetje, kjer svetuje kot partner v solastništvu in soavtor razvojnega koncepta družbe. Ponosen je vsakič, ko tudi njegovi nasledniki dobivajo priznanja ter vpeljujejo novosti v usmerjanje in vodenje podjetja.



100 največjih avtoprevoznikov iz junija 2016, na 17. mestu je Pfeifer d.o.o.

Svoje življenje je zdaj preusmeril v hobije, o katerih je vseskozi razmišljal, pa se jim ni imel časa posvetiti. Rad se dobiva s prijatelji in izbira dopustovanje na morju.

Po naravi preprost človek, ki v sebi nosi veliko mero spoštovanja do sebe in drugih, dobro ve, kaj pomeni garanje od jutra do pozne noči. Že v rani mladosti je razvil vrednote, kot sta skromnost in poštenost, vedno je imel pred sabo trdne cilje, pri katerih je trmasto vztrajal in iskal poti do uresničitve. Velja za klenega moža, ki vedno ve, kaj hoče. Takšen je tudi do svojih najbližjih, ki gotovo tudi zato niso oklevali, ko ga je bilo treba podpreti v njegovih prizadevanjih in ni čudno, da so mu vedno sledili in stali ob strani. Neomajno zaupanje je vsej družini prineslo svetlo perspektivo: že leta



1990 je njegov zet Marko Skok postal vodja transporta in logistike, hči Saša je prevzela vodenje podjetja kot celote, sin pa je vodja skladišča in gostinstva.

Danes je Franc srečen oče svojih otrok in ponosen dedek svojim vnukom. Neizmerno rad si vzame čas zanje.

Naših 70 let

